

საქართველოს უზენაესი სასამართლო გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

საქმე №ას-27-27-2018

2018 წელი

№ას-27-27-2018

ქ.თბილისი

9 მარტი,

რკინიგზა

სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:

ბესარიონ ალავიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი)
მოსამართლეები:

ეკატერინე გასიტაშვილი, ზურაბ ძლიერიშვილი

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – სს „ს-----ა“ (მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე – ა----- ვ-----ე (მოსარჩელე)

გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 8 ნოემბრის განჩინება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და
ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა

დავის საგანი – ბრძანების ბათილად ცნობა, სამუშაოზე აღდგენა,
განაცდურის ანაზღაურება

აღწერილობითი ნაწილი:

1. მოსარჩელის მოთხოვნა და სარჩელის ფაქტობრივი საფუძვლები:

1.1. ა----- ვ-----ემ (შემდგომში _ მოსარჩელე, მოწინააღმდეგე მხარე ან დასაქმებული) სარჩელი აღძრა სასამართლოში სს „ს-----ის“ (შემდგომში _ მოპასუხე, აპელანტი, კასატორი ან დამსაქმებელი) მიმართ და მოითხოვა შრომითი ურთიერთობის შეწყვეტის შესახებ დამსაქმებლის 2013 წლის 24 აპრილის #196 ბრძანების ბათილად ცნობა, სალიანდაგო დეპარტამენტის დასავლეთის სალიანდაგო სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე აღდგენა, 2013 წლის 1 ივნისიდან გადაწყვეტილების აღსრულებამდე იძულებითი განაცდურის სახით ყოველთვიური ხელფასის 2 500 ლარისა და საპატიო რკინიგზელის წოდების გამო, დანამატის _ ხელფასის 20%-ის მოპასუხისათვის დაკისრება.

1.2. სარჩელი ემყარება შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს: მოსარჩელე დაწესებულებაში დასაქმებული იყო 1983 წლიდან. მუშაობის განმავლობაში სამსახურებრივ მოვალეობებს ასრულებდა ჯეროვნად, მის მიმართ არ ყოფილა დაკისრებული არც ერთი დისციპლინური პასუხისმგებლობის ზომა, მიღებული აქვს საპატიო რკინიგზელის წოდება, 1999 წლის 8 მაისს _ ღირსების მედალი, ხოლო, 2012 წლის 25 სექტემბერს _ ღირსების ორდენი. დამსაქმებლის 2013 წლის 24 აპრილის ბრძანებით მოსარჩელე გათავისუფლდა სალიანდაგო დეპარტამენტის დასავლეთის სალიანდაგო სამმართველოს უფროსის თანამდებობიდან, საქართველოს შრომის კოდექსის 37-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე. გათავისუფლებამდე, მისი ყოველთვიური შრომის ანაზღაურება შეადგენდა 2 500 ლარსა და საპატიო რკინიგზელის წოდების გამო დანამატს, ხელფასის 20%-ის ოდენობით. მოსარჩელის მითითებით, ადგილი არ ჰქონია შტატების შემცირების ფაქტს ან სხვა რაიმე გარემოებას, რაც შრომითი ურთიერთობის შეწყვეტას გამოიწვევდა.

2. მოპასუხის პოზიცია:

მოთხოვნის გამომრიცხველი/ მისი განხორციელების შემაფერხებელი შესაგებლით მოპასუხემ არ ცნო სარჩელი და განმარტა, რომ სადავო ბრძანება გამოცემულია კანონმდებლობის დაცვით. მას საფუძვლად დაედო დამსაქმებლის დირექტორთა საბჭოს 2013 წლის 16 აპრილის დადგენილებით ინფრასტრუქტურის ფილიალის სალიანდაგო სამმართველოსა და სხვა დეპარტამენტებში შეტანილი საშტატო ცვლილებები. მოსარჩელის გათავისუფლება განპირობებული იყო ორგანიზაციაში მიმდინარე სტრუქტურული ცვლილებებით. სარჩელი,

უსაფუძვლობის გარდა, ასევე ხანდაზმულია, რადგან ბრძანება გამოცემულია 2013 წლის 2 აპრილს, ხოლო სარჩელი აღძრულია შრომის კოდექსში შეტანილი ცვლილებების შედეგად ბრძანების გასაჩივრებისათვის დადგენილი 30-დღიანი ვადის დარღვევით. საკანონმდებლო ცვლილების მიზნის გათვალისწინებით, ახალი მოწესრიგების ამოქმედებიდან 2 წლისა და 11 თვის გასვლის შემდეგ გასული პერიოდისათვის იძულებითი განაცდურის მოთხოვნა წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას. გარდა ამისა, შრომითი ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულების არაჯეროვნად შესრულების გამო მოსარჩელეს 2011 წლის 30 აპრილის #142 ბრძანებით გამოეცხადა გაფრთხილება.

3. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 2 თებერვლის გადაწყვეტილებით სარჩელი დაკმაყოფილდა: ბათილად იქნა ცნობილი დამსაქმებლის ინფრასტრუქტურის ფილიალის 2013 წლის 24 აპრილის #169 ბრძანება და მოსარჩელე აღდგენილ იქნა სს „ს-----ის“ ინფრასტრუქტურის ფილიალის სალიანდაგო დეპარტამენტის დასავლეთის სალიანდაგო სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე, დამსაქმებელს დასაქმებულის სასარგებლოდ ასევე დაეკისრა იძულებითი განაცდურის ანაზღაურება 2013 წლის 1 ივნისიდან გადაწყვეტილების აღსრულებამდე, ყოველთვიური ხელფასის – 2 500 ლარისა და საპატიო რკინიგზელის წოდებისთვის დანამატის – ხელფასის 20%-ის ოდენობით.

4. აპელანტის მოთხოვნა:

საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა დამსაქმებელმა, მოითხოვა მათი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

5. გასაჩივრებული განჩინების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 8 ნოემბრის განჩინებით სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, ხოლო, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელად.

6. კასატორის მოთხოვნა:

სააპელაციო სასამართლოს განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა აპელანტმა, მოითხოვა მისი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და მიიჩნევს, რომ იგი დაუშვებელია შემდეგ გარემოებათა გამო:

1. საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის დასაბუთება:

1.1. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასა და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე. ზემოაღნიშნული დანაწესები განსაზღვრავს იმ მოთხოვნებს, რომელთაც საკასაციო საჩივარი უნდა შეიცავდეს და ეფუძნებოდეს.

1.2. მოცემულ შემთხვევაში, გასაჩივრებული განჩინების დასაბუთება ძირითადად იმ დასკვნებს ეფუძნება, რომ:

1.2.1. მოსარჩელე და მოპასუხე შრომით-სამართლებრივ ურთიერთობაში არიან 1983 წლიდან. დამსაქმებლის 2007 წლის 28 დეკემბრის #3637/2 ბრძანებით, დასაქმებული დაინიშნა სალიანდაგო დეპარტამენტის დასავლეთის სალიანდაგო სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე ვადიანი შრომის ხელშეკრულებით 2007 წლის 28 დეკემბრიდან 2008 წლის 28 მარტამდე, ხოლო 2008 წლის 28 მარტის #695/დ-ლ ხელშეკრულების საფუძველზე, იგი დაინიშნა დასავლეთის

სალიანდაგო სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე განუსაზღვრელი ვადით;

1.2.2. სამსახურიდან გათავისუფლების დროს, მოსარჩელის შრომის ანაზღაურება შეადგენდა ყოველთვიურად 2 500 ლარსა და საპატიო რკინიგზელის წოდებისთვის დანამატს ხელფასის 20%-ის ოდენობით;

1.2.3. დასაქმებულს მინიჭებული აქვს საპატიო რკინიგზელის წოდება, ასევე, 1999 წლის 8 მაისს საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულებით დაჯილდოვდა ღირსების მედლით, ხოლო, 2012 წლის 25 სექტემბერს _ ღირსების ორდენით;

1.2.4. 2013 წლის 24 აპრილის დამსაქმებლის ინფრასტრუქტურის ფილიალის დირექტორის #169 ბრძანებით შეწყდა შრომითი ურთიერთობა და დასაქმებული გათავისუფლდა ინფრასტრუქტურის ფილიალის სალიანდაგო დეპარტამენტის დასავლეთის სალიანდაგო სამმართველოს უფროსის თანამდებობიდან. შრომითი ურთიერთობა შეწყდა საქართველოს შრომის კოდექსის 37-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტის, ასევე, საზოგადოების დირექტორთა საბჭოს 2013 წლის 16 აპრილის #12/20 დადგენილებისა და გენერალური დირექტორის 2013 წლის 23 აპრილის #459 ბრძანების საფუძველზე. მას აუნაზღაურდა ერთი თვის კომპენსაცია;

1.2.5. საქმეში წარმოდგენილი 2011 წლის 18 თებერვლის ბრძანებით დამტკიცებული სალიანდაგო დეპარტამენტის საშტატო განრიგით ირკვევა, რომ 2011 წლის მარტიდან დასავლეთის სალიანდაგო სამმართველოში გათვალისწინებული იყო სამმართველოს უფროსის ერთი საშტატო ერთეული, 2 500 ლარის თანამდებობრივი სარგოთი, რომელიც დაკავებული ჰქონდა მოსარჩელე ა----- ვ-----ს. მოპასუხის დირექტორთა საბჭოს 2013 წლის 16 აპრილის #12/20 დადგენილების საფუძველზე 2013 წლის 23 აპრილის #000459 ბრძანებით ცვლილება შევიდა მოძრაობის უსაფრთხოების გენერალური ინსპექციის ფილიალ „ს-----ის ინფრასტრუქტურის ფილიალის“ სალიანდაგო, ელექტრომომარაგებისა და სიგნალიზაციის, ცენტრალიზაციისა და ბლოკირების (სცბ) დეპარტამენტების საშტატო განრიგებში, დანართი #1-ის შესაბამისად. ეკონომიკურ დეპარტამენტს დაევალა 2013 წლის ბიზნესგეგმის კორექტირების უზრუნველყოფა ბრძანების გათვალისწინებით. „ს-----ის ინფრასტრუქტურის ფილიალის“ სალიანდაგო, ელექტრომომარაგებისა და სიგნალიზაციის, ცენტრალიზაციისა და ბლოკირების (სცბ) დეპარტამენტების საშტატო განრიგის შესახებ დანართი #1-ის თანახმად, საშტატო განრიგიდან ამოღებულ იქნა დასავლეთის სალიანდაგო სამმართველოს აპარატში გათვალისწინებული სამმართველოს უფროსის 1 საშტატო ერთეული, 5

დღის სამუშაო დღის რეჟიმით, 2 500 ლარის შრომის ანაზღაურებით (მოსარჩელის მიერ დაკავებული შტატი) და კვლავ შეტანილი იქნა სამმართველოს უფროსის 1 საშტატო ერთეული, 5 დღის სამუშაო დღის რეჟიმით, 2 500 ლარიანი სახელფასო ანაზღაურებით, თუმცა აღნიშნულ თანამდებობაზე მითითებულია სხვა პირი, რომელიც დანიშნულ იქნა სამთვლიანი საგამოცდო ვადით. საზოგადოების გენერალური დირექტორის 2010 წლის 30 სექტემბრის #780/1 ბრძანებით დამტკიცებული სალიანდაგო სამმართველოს უფროსის სამუშაო აღწერილობის თანახმად, ფუნქცია-მოვალეობები იდენტურია დამსაქმებლის დირექტორთა საბჭოს 2014 წლის 11 ივნისის #21/33 დადგენილების საფუძველზე დამტკიცებული სალიანდაგო სამმართველოს უფროსის სამუშაო აღწერილობით განსაზღვრული ფუნქცია-მოვალეობებისა. ასევე, უცვლელია შესაბამისი თანამდებობისათვის დაწესებული საკვალიფიკაციო მოთხოვნები, ამდენად, საწარმოში განხორციელებული რეორგანიზაციისა და სტრუქტურული ცვლილების შედეგად, მოსარჩელის მიერ დაკავებული თანამდებობის გაუქმება ან რიცხოვნობის შემცირება, ფუნქცია-მოვალეობებისა და/ან საკვალიფიკაციო მოთხოვნების ცვლილება არ განხორციელებულა;

1.2.6. მოსარჩელესთან შრომის ხელშეკრულება შეწყდა 2013 წლის 24 აპრილს, სარჩელი სასამართლოში აღძრულია 2015 წლის 20 აპრილს.

1.3. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება). დასაბუთებულ პრეტენზიაში იგულისხმება მითითება იმ პროცესუალურ დარღვევებზე, რომლებიც დაშვებული იყო სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმის განხილვის დროს და რამაც განაპირობა ფაქტობრივი გარემოებების არასწორად შეფასება-დადგენა, მატერიალურ-სამართლებრივი ნორმის არასწორად გამოყენება ან/და განმარტება. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორს სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებთან მიმართებით არ წარმოუდგენია დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება).

1.4. საკასაციო საჩივრის განსახილველად დაშვების წინაპირობა ვერ გახდება კასატორის შედავება იმის თაობაზე, რომ:

1.4.1. სასამართლომ უსაფუძვლოდ არ გაიზიარა მოპასუხის მტკიცება სარჩელის ხანდაზმულობის თაობაზე, დასაქმებულთან შრომითი ურთიერთობა შეწყდა 2013 წლის 24 აპრილს, ხოლო სარჩელი აღძრულია 2015 წლის 17 აპრილს. შრომის კოდექსში 2013 წლის 19

ივლისს შეტანილი ცვლილების თანახმად (შკ-ის 38.7 მუხლი), დასაქმებულს გათავისუფლების შესახებ ბრძანების გასაჩივრების უფლება მიეცა 30 დღის ვადაში. იმ შემთხვევაში, თუ მუშაკი არ ეთანხმებოდა შრომითი ურთიერთობის შეწყვეტას, მას სარჩელი, შრომის კოდექსში 2013 წლის 19 ივლისს შეტანილი ცვლილების შესაბამისად, 2013 წლის 19 აგვისტომდე უნდა აღედგა;

1.4.2. დასაქმებული იძულებითი განაცდურის ანაზღაურებას მოითხოვს გათავისუფლებიდან თითქმის 2 წლის გასვლის შემდგომ და კანონში ცვლილების არარსებობის პირობებშიც კი, ეს განხილულ უნდა იქნას სამოქალაქო კოდექსის მე-8 მუხლის მე-3 ნაწილითა და 115-ე მუხლით გათვალისწინებულ უფლების ბოროტად გამოყენებად;

1.4.3. გარდა ამისა, სადავო ბრძანება გამოცემულია კანონის შესაბამისად, დამსაქმებლის 2013 წლის 16 აპრილის დადგენილებით ცვლილება იქნა შეტანილი საშტატო განრიგში, ეს ცვლილებები დამტკიცდა გენერალური დირექტორის 2013 წლის 23 აპრილის ბრძანებით და სწორედ ამან განაპირობა მოსარჩელესთან შრომითი ურთიერთობის შეწყვეტა.

1.5. საკასაციო პალატა უარყოფს კასატორის ზემოხსენებულ პრეტენზიებს და მიიჩნევს, რომ ქვემდგომი სასამართლოების დასკვნები შეესაბამება კანონის მოთხოვნებს, შესაბამისად, არ არსებობს მიღებული გადაწყვეტილების გაუქმების სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე-394-ე მუხლებით გათვალისწინებული წინაპირობები. პალატა დამატებით განმარტავს შემდეგს:

1.5.1. დასაქმებულის გათავისუფლების დროს მოქმედი შრომის კოდექსის 37-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, შრომითი ურთიერთობის შეწყვეტის საფუძველს წარმოადგენდა შრომითი ხელშეკრულების მოშლა. მითითებული ნორმის გამოყენების მართლობიერების თაობაზე არსებული სასამართლო პრაქტიკით, შრომის კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე, დამსაქმებლის მიერ გამოვლენილი ნების კანონიერება მოწმდებოდა ხელშეკრულების მოშლისათვის სამოქალაქო კოდექსით დადგენილი რეგულაციის გათვალისწინებით. მოცემულ შემთხვევაში, დამსაქმებელი გათავისუფლების ფაქტობრივ საფუძველად მიუთითებს ორგანიზაციაში განხორციელებულ ცვლილებებს, თუმცა, მას დასაბუთებული შედავება არ წარმოუდგენია ქვემდგომი სასამართლოების მიერ დადგენილი იმ გარემოებების თაობაზე, რომლებიც მიუთითებენ რეორგანიზაციის ფიქტიურად განხორციელების ფაქტზე (იხ. სამოტივაციო ნაწილის 1.2.5. პუნქტი), შესაბამისად, პალატა იზიარებს ქვემდგომი სასამართლოების დასკვნას, რომ დამსაქმებლის სადავო ნება ეწინააღმდეგება კანონის

მოთხოვნებს და სამოქალაქო კოდექსის 54-ე მუხლის შესაბამისად, ბათილია. ამასთანავე, დასაქმებულის გათავისუფლების დროისათვის მოქმედი შრომის კოდექსის 37-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტის განმარტების თაობაზე არსებობს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ დამკვიდრებული ერთგვაროვანი პრაქტიკა, რომლისგანაც გასაჩივრებული განჩინება არ განსხვავდება **(იხ. სუსგ №ას-545-513-2012, 5 ოქტომბერი, 2012 წელი; №ას-106-101-2014, 2 ოქტომბერი, 2014 წელი; №ას-893-851-2013, 7 ნოემბერი, 2014 წელი; №ას-1391-1312-2012, 10 იანვარი, 2014 წელი)**.

1.5.2. პალატა არ იზიარებს კასატორის შედავებას სარჩელის ხანდაზმულობის თაობაზე და უსაფუძვლოდ მიიჩნევს სამართლებრივი ურთიერთობის წარმოშობის შემდგომ შრომის კოდექსის 38-ე მუხლის მე-7 ნაწილში განხორციელებული ცვლილებისათვის უკუძალის მინიჭებას, ასევე, დასაქმებულის მხრიდან სარჩელის საერთო ხანდაზმულობის ვადაში აღძვრის უფლების ბოროტად გამოყენებად კვალიფიკაციას. ერთ-ერთ საქმეზე საკასაციო სასამართლომ არ გაიზიარა დამსაქმებლის არგუმენტი, რომ ქვემდგომმა სასამართლომ არასწორად არ იხელმძღვანელა შრომის კოდექსის 38-ე მუხლის მოქმედი რედაქციის მე-7 ნაწილით, როდესაც შრომითი ურთიერთობა ამ ნორმის ამოქმედებამდე იყო შეწყვეტილი. საკასაციო პალატის განმარტებით, „ის ფაქტი, რომ მოსარჩელემ მოპასუხის მხრიდან შრომითი ურთიერთობის დარღვევიდან დაუყოვნებლივ არ წარადგინა სარჩელი სასამართლოში, არ შეიძლება განვიხილოთ დასაქმებულის არაკეთილსინდისიერ ქმედებად, მით უმეტეს იმ პირობებში, როცა მოსარჩელემ საკუთარი უფლების რეალიზაცია სარჩელის აღძვრის დროისათვის არსებული სახელშეკრულებო ხანდაზმულობის ზოგად ვადაში განახორციელა და მისი ქმედება კანონიერ მიზნებს ემსახურება“. **(იხ. სუსგ-ებები: №ას-902-864-2014, 30 მარტი, 2015 წელი; №ას-94-88-2015, 8 აპრილი, 2015 წელი)**.

1.5.3. დადგენილი გარემოებების გათვალისწინებით, პალატა მიიჩნევს, რომ ქვემდგომმა სასამართლოებმა სწორად იხელმძღვანელეს შრომის კოდექსის 32-ე მუხლის პირველი ნაწილით, 38-ე მუხლის მე-8 ნაწილით და სწორად აღადგინეს ის მდგომარეობა, რომელიც არ იარსებებდა დამსაქმებლის კანონიერი ქმედების შემთხვევაში.

1.6. ამდენად, განსახილველი დავა არ წარმოადგენს იშვიათ სამართლებრივ პრობლემას, რომელიც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას, რადგანაც დამსაქმებლის მხრიდან შრომითი ურთიერთობის ცალმხრივად შეწყვეტის კანონიერების საკითხზე არსებობს საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკა, რომლისგანაც არ განსხვავდება სააპელაციო

პალატის გასაჩვრებული განჩინება. კასატორი ვერ მიუთითებს იმგვარ გარემოებებზე, რაც სასამართლოს მისცემდა ვარაუდის საფუძველს, რომ საქმის არსებითი განხილვის შედეგად მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილება შეიძლება ყოფილიყო მიღებული. სააპელაციო სასამართლოს მიერ მოცემული საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან საპროცესო სამართლის ნორმების დარღვევებით, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე. გარდა ამისა, საკასაციო სასამართლოს შეფასების საგანს არ წარმოადგენს სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე, ხოლო კასატორი ვერც ქვემდგომი სასამართლოს შეფასებებისა და დასკვნების წინააღმდეგობრიობას ვერ ამტკიცებს მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის დებულებებთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

1.7. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

2. სასამართლო ხარჯები:

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 401-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შემთხვევაში, პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი. ამდენად, პალატას მიაჩნია, რომ კასატორს უნდა დაუბრუნდეს მის მიერ 28.12.2017წ. #7315 საგადახდო დავალებით სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 6875 ლარის 70% – 4 812,5 ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. სს „ს-----ის“ საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. კასატორ სს „ს-----ას“ (ს/კ #2-----) სახელმწიფო

ბიუჯეტიდან (ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“ ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150) დაუბრუნდეს მის მიერ 28.12.2017წ. #7315 საგადახდო დავალებით სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 6875 ლარის 70% – 4 812,5 ლარი.

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ბ. ალავეძე

მოსამართლეები:

ე. გასიტაშვილი

ზ. ძლიერიშვილი